

Samtidig med, at jeg taler om dette Skattespørgsmaal, vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister om, hvad det bliver til med en Revision af den kommunale Skattelov af 1903. Saa vidt jeg ved, blev der for et Par Aar siden paa Indenrigsministeriets Foranledning sendt Spørgsmaal ud omkring til Kommunerne, hvorved man bad dem om at udtale sig om den bestaaende Lov og om, hvilke Ændringer man ønskede gennemført i denne. Der indkom jo en Mængde Svar omkring fra Kommunerne, og jeg antager, at disse Svar have dannet Grundlaget for et Forslag til en Revision af den kommunale Skattelov af 1903. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om der allerede i indeværende Rigsdagssamling kunde fremkomme et Forslag herom, og jeg vil da gerne udtale de Hovedønsker, jeg kunde have, naar et saadant Revisionslovforslag bliver forelagt. Jeg vil da sige, at f. Eks. den Selvangivelse, vi fik, er langt fra tilfredsstillende. Det er i Virkeligheden saaledes, at den er daarligere end slet ingen Selvangivelse. For at den virkelig skal kunne virke, saaledes som Hensigten har været dermed, og saaledes, at Kommunerne kunne være tjente dermed, og forøvrigt ogsaa saaledes, at de Skatteydere, der gøre Selvangivelse, kunne være tjente dermed, burde den være tvungen. Det burde være Pligt for enhver at opgive sin Skatteindtægt. Saaledes som Ordningen er i dette Øjeblik, er der mange, som opgive deres Skatteindtægt i de Aar, hvor de have en ringe Indtægt, og undlade at gøre det i de Aar, hvor deres Indtægt er meget stor. Den kommunale Ejendoms-skyld, vi fik, vilde sikkert virke langt mere retfærdigt, hvis den i Stedet for at være en Værdiskat, dels paa Grund og dels paa Bygninger, blev lavet om til at være en Grundværdiskat. Da Skattelovene af 1903 bleve gennemførte, rejste der sig jo megen Utilfredshed med dem rundt omkring i Landet, navnlig straks i første Øjeblik, idet det jo var saa iøjnefaldende, hvilke Mangler der klæbede ved dem. Naar man gjorde en Sammenligning mellem Skatterne, som de havde været efter den gamle Ordning, og som de bleve efter den ny, stillede Forholdet sig jo i mange Tilfælde meget grelt, og navnlig Bestemmelsen om, at der ikke alene er en Skat paa Grundværdien, men en Skat baade paa Grunden og paa Ejendommen, bevirkede jo, at en Mængde mindre Ejendomme kom til at svare en forholdsvis højere Skat end den, de hidtil havde betalt. Ligeledes var det

ønskeligt, om Bevægelsesfriheden ogsaa ude paa Landet kunde blive noget større, end den er i Øjeblikket. Den kommunale Skattelov af 1903 satte jo ret snævre Grænser for den Bevægelsesfrihed, man skulde have ude omkring i Kommunerne, satte ret snævre Grænser for, med hvor stærkt en stigende Skala man kunde gennemføre den kommunale Skattelov rundt omkring derude. Jeg vilde ønske, at dette Spørgsmaal maatte blive taget op i indeværende Rigsdagssamling. Det er jo saa længe siden, at Svarene omkring fra Kommunerne ere indkomne, at der sikkert her længe nok maa have ligget et Materiale, som der kan bygges en Revision paa og udarbejdes et Lovforslag til Revision af Skattelovene paa.

I Fjor behandlede vi et Lovforslag, som blev gennemført, om Ulykkesforsikring for Land-, Skov- og Havebrugets Arbejdere. Under Behandlingen af dette Spørgsmaal blev det lovet, at man vilde søge den oprindelige Ulykkesforsikringslov for Industriarbejdere af 1898 revideret — det var jo den første Ulykkesforsikringslov, som vi fik. Vi hilste i Fjor med Glæde disse Antydninger og Løfter om, at man vilde tage denne Lov op til Revision; den trænger jo i allerhøjeste Grad dertil. Jeg vil gerne spørge, om det er den højtærede Indenrigsministers Hensigt at forelægge et saadant Forslag til Revision af Ulykkesforsikringsloven af 1898 for Industriarbejdere i indeværende Rigsdagssamling. Denne Lov har saa mange Mangler, saa mange Huller, at Befolkningen ude omkring i Landet, der ser Afgørelserne i Henhold til denne Lov, ikke kan forstaa den. Vi have et Tilfælde ude fra min Kreds, hvor en stakkels Mand er kommen til Skade og har faaet ødelagt sin Ryg, saaledes at han ikke duer til noget som helst Arbejde. Han arbejdede hos en større Entreprenør, men fordi han var beskæftiget ved et Cementstøberi, som denne Entreprenør havde, fik han ingen Erstatning. Hvis han derimod havde været beskæftiget ved et eller andet større Stykke Kloak- eller Jordarbejde, som denne Entreprenør udførte, for en anden, en Kommune, eller hvøm det nu kunde være, og Manden var kommen til Skade paa samme Maade, vilde han have faaet udbetalt en Erstatning. Det er saadanne Ting, Befolkningen ikke kan forstaa. Loven af 1898 spørger ikke, om man er kommen til Skade og af den Grund trænger til at faa en Erstatning. Nej, den spørger, hvor man er kommen til Skade, og først da er der Tale om Erstatning. Man skulde dog synes, at det skulde være